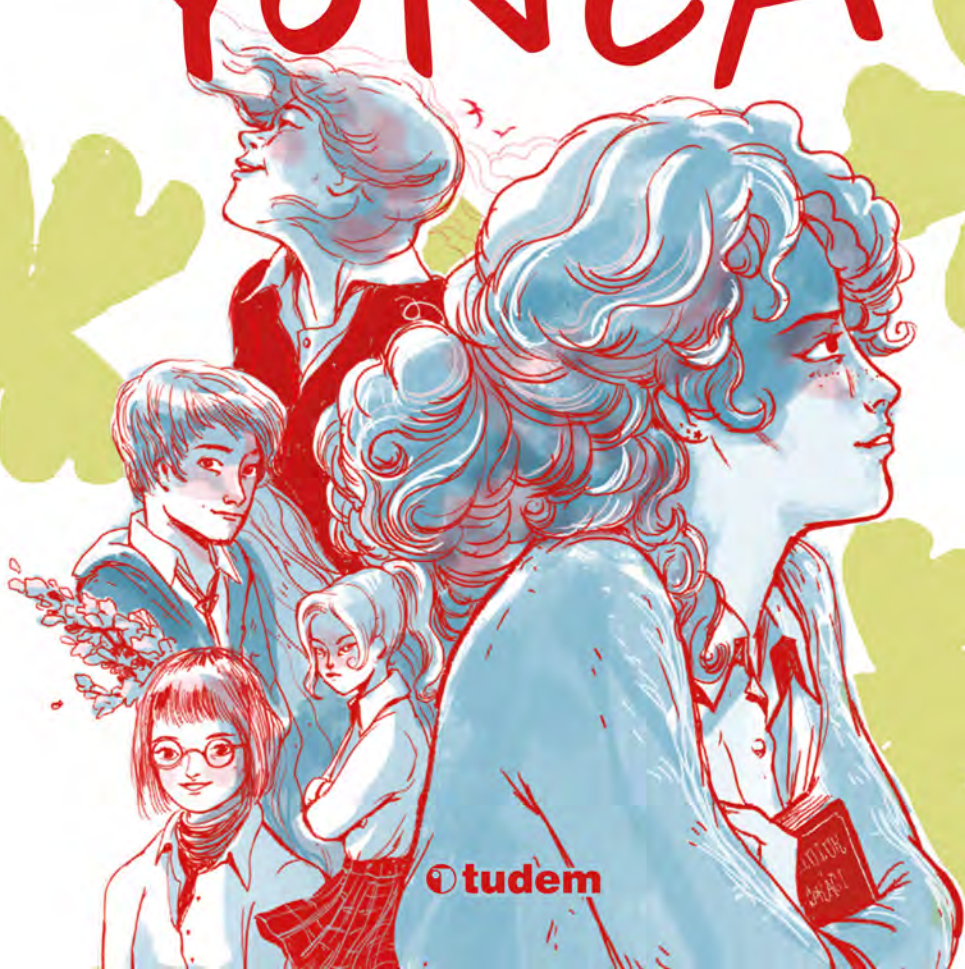

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÜÇ YAPRAKLI

YONCA

tudem

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÜÇ YAPRAKLI
YONCA

ÜÇ YAPRAKLI YONCA

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Ekim 2016 (5000 adet)
İkinci Baskı: Ekim 2018 (2000 adet)
Üçüncü Baskı: Nisan 2019 (3000 adet)
Dördüncü Baskı: Haziran 2021 (2000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 48 - 2

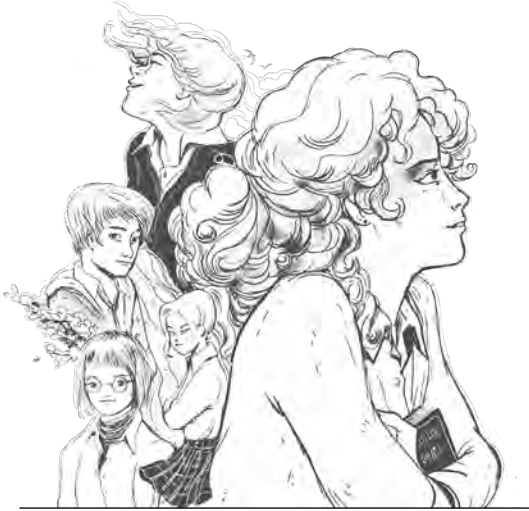
Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÜÇ YAPRAKLI
YONCA

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdum. Çocukluğum ve ilk gençliğim Ege kıyılarında geçti. Yazdığım masal ve hikâyelerdeki denizin tuzu, suyu, rüzgârı, kayıkları, balıkları, gemileri, deniz kabukları ve hatta rüyaları oradan gelir.

Şiirler yazarak başladığım ve pek çok ödül alan öykülerimle geliştirdiğim yazma serüvenim, romandan denemeye edebiyatın çeşitli türlerinde ürettiğim yapıtlarla sürüyor.

İnsanın edebiyatla hayatı daha derin seveceğine inanıyorum. İstiyorum ki, çocuklar doğanın bir parçası olduklarını bilerek, yeryüzünün diğer canlılarıyla birlikte neşe içinde büyüyüp mutlu yaşasınlar. Yazdıklarımnda bu yüzden en çok doğanın ve olmasını istediğim hayatların izleri var. Yaşam boyu öğrenme düşüncesini çok eğlenceli bulduğumdan Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi'nde Felsefe okuyorum.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri,
Kuş Kulesi, Işıklı Ayakkabılar, Kuğu Gecesi

Masal:

Su Masalları, Çuvaldiken Kasabası, Rüzgâr Masalları

Roman:

Mutluluk Sokağı, Bisiklet Yarışçıları,
Üç Yapraklı Yonca, Kış Ülkesi Çocukları

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Bergamalı Simo (roman)
Yazma Dersleri (kurmaca dışı)

BİRİNCİ BÖLÜM

Yatılı okulda...	9
Bir yıl önceydi...	11
Onu yakından tanımak...	18
Gecenin kanatları...	33
Şifreler...	40
İçimdeki rüzgâr...	45
Bir bulmacanın içinde...	53
Pan'ın Labirenti'nde...	60
Yazışmalar...	70
Korkuyu beklerken...	78
Beklenmedik yanıt...	81
Bazı problemler kendiliğinden çözülür...	91
Sürpriz yarıyıl tatili...	93
Yazma dersleri...	105

İKİNCİ BÖLÜM

Okul kaçmamış...	127
Ağaç ev...	132
Kıskanç Prenses sahnede...	138
Susmaya karar vermişse içimde bir yer...	143
Fırtınada kaybolmak ve hayaletler...	152
Ayaklarını herkesten saklayan kız ve sırlar...	157
Yeni kız...	172
İtirafılar...	180
Hep böyle ağlarsan gözlerin geceleri güzel rüyalar görmekten vazgeçer.....	191
Okuldaki yangın...	199
Artık anlatabilirim Üçyapraklıyonca...	204
Benim adıma gelen paket.. ve bir mektup.	213

BİRİNCİ BÖLÜM

Yatılı okulda...

Lisenin bahçesindeyim. Sonbaharın son günleri. Ağaçlardan kopan yapraklar ayaklarımın dibine düşüyor. Pıt, pıt, pıt...

Dizlerimin üzerinde benim için gönderilmiş büyük, sarımtırak, kalınca bir zarf var.

Denize bakan yamaçtaki sıralardan birinde oturuyorum. Zarfa dokunuyorum, ama ellerim tutuk.

Açarsam içinden bir kuş çıkacak ve uçup gidiverecek sanki. Ağzında bana yazılmış upuzun bir mektup olan güzel, geniş kanatlı, çok renkli bir kuş...

Onu kaçırırsam bir daha tutamam diye korkuyorum. Zarfı bu yüzden bir türlü açamıyorum.

Denize bakıyorum. Güz bitmek üzere, ama deniz hâlâ mavi. Dalgalar köpük köpük.

Ağaçlar son yapraklarını da döküyor. Yakında çıplak kalacaklar. Ama yaşlı fıstık çamları, kozalak dolu dallarıyla yemyeşil uzanacak gökyüzüne doğru. İri taç yapraklarıyla, upuzun gövdeleri üzerinde püsküllü şemsiyeler gibi maviliklere açılan palmiyeler de öyle. Bir de kapının hemen önündeki meyve yüklü dev turunç. Buraya gelirken, palmiyeleriyle ünlü bir şehre gidiyorsun, demişti bir öğretmenim. Çamları unutmuş sanırım.

Beyaz bir vapur süzülüyor Karşıyaka'dan Göztepe Iskelesi'ne doğru.

Daha fazla bekleyemeyeceğim.

Zarfı usulca, hırpalamadan yırtıyorum.

İçindeki çıkarmaya çalışırken ikiye katlanmış bir kâğıt düşüyor yere, sararmış yaprakların üzerine.

Çabucak eğilip alıyorum. İçinde, “Sevgili Özge” diye başlayan bir yazı. Kuşun gagasındaki upuzun mektup olmasın bu?

Onu iki elimle sımsıkı tutup okumaya başlıyorum. Uzun bir hikâyenin sonuna geldik demek.

Size her şeyi, ama her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum aslında. Yalnız beni anlayabilmeniz için biraz geriye gitmem gerekiyor. Baştan başlamalıyım çünkü. Yoksa söyleyeceklerime inanmayabilirsiniz.

Oysa ben, bana inanmanızı çok istiyorum.

Her şeyden çok.

Benim rüyam, ancak siz inanırsanız gerçek olacak çünkü...

Bir yıl önceydi...

Evet, tam bir yıl önceydi.

Ucu ucuna kazandığım bu görkemli lisede okumaya başlamıştım. Karma bir okula dönüşse de adı hâlâ İzmir Kız Lisesi olan okulda.

İzmir Kız Lisesi...

Burada öğrenci olmak, benim için hayallerin ötesinde bir şeydi ama rastlantı değildi. Çalışmış, kazanmayı çok istemiştim. Sonunda elimde irice bir sırt çantasıyla kendimi okulun büyük, demir kapılarının önünde bulmuştum. Yüksek taş duvarlarından caddenin kıyısındaki havuza çavlanlar gibi sular iniyordu.

Caddede, duvarların dibinden yürürken okulu görmek ise imkânsızdı. O bir kartal yuvasıydı. Tamamını ancak tepesinden kuşbakışı bakarsanız görebileceğiniz tarihi bir yapı. Bense liseye başlıyordum, evet, ama kendimi bir çocuk gibi küçük ve çaresiz hissediyordum. Bu korunaklı, saklı ihtişam karşısında başka türlü hissetmek de pek mümkün değildi sanırım.

Daha ilk aylarda kendimi sıkı bir programın içinde bulmuştum. Bu yüzden okula alışmam pek zor olmadı. Düşünmeye, duygularıyla baş başa kalmaya, yabancılık hissetmeye zaman bulamadım belki. Hem günün yirmi dört saatini

içinde geçirdiğiniz bir ortama ne kadar yabancı kalabilirdiniz ki? Dersler, spor, kültürel etkinlikler neredeyse bütün zamanımı almaya başlamıştı. Yatakhaneye girinceye kadar sürüyordu bu yoğunluk. Hâlâ da öyle. Sanırım bu okuldaki öğrenimim boyunca böyle olacak. Delidolu davranabilmek, birbirimizle tanışmak, kaynaşmak için on dakikayla sınırlı kısacık ders aralarıyla ve yemek saatleriyle yetinmek zorundaydık. Bu arada rüyalarım farklılaşmaya başlasa da çocukluğumdaki gibi hemen her gece rüya görmeye devam ediyordum.

Ben eskiden, çok eskiden, her sabah evde birilerine rüyalarımı anlatırdım. İnsan uyandığında, rüyalarından başka neyin sözünü etmek isteyebilir acaba?

Haksızlık etmek istemem, sonraları da rüyalarımı dinleyecek insanlar buldum. Başkalarını dinlemeyi bilen, kırmak istemeyen insanlar... Bu önemliydi. Çünkü zamanla, yalnızca dile getirilen rüyaların unutulmadığını anladım. Eğer beni dinleyecek birini bulamamışsam, onları biriktirmenin işe yaramadığını anlatmaya kalktığımda hepsini unuttuğumu gördüm. Demek ki rüyaların da zamanında farkına varılması gerekiyordu. Tıpkı hayaller gibi, onlar da çabucak unutuluyordu.

Sık sık geldiğim bir nokta vardı. Bir düğüm. Bütün yollar orada buluşuyordu. Sanki hayattaki her şey, anımsamak ve unutmakla ilgiliydi. Anımsanan ve unutulunanların, anımsanmak ya da unutulmak istenenlerin zihinde yarattığı karmaşa. En azından benim hayatımda böyleydi.

Rüyalarımı anlatacak bir arkadaş bulabilecek miydim bu okulda acaba?

Düşüncesi bile komikti. Lisede küçük çocuklar ya da babaanneler değil, gençliğe adım atmış kızlar vardı. Yani herkes kendi rüyalarıyla sarmaş dolaşken benimkileri kim dinlemek isteyebilirdi? Üstelik şairin dediği gibi, kimin bu tür inceliklere zamanı vardı?*

Öyleyse ne olacaktı? Hayallerimiz gibi rüyalarımızı da tümünden unutmak zorunda mı kalacaktık?

Bana göre böyle bir şey korkunç olurdu ama.

O günlerden birinde, yıl içinde okuyacağımız kitapların listesi verildi. Üç farklı yazardan üç roman.

İlk kitap kasım ayı sonuna kadar okunacak, son hafta yazarıyla buluşulacaktı. Bu kadar erken olmasının nedeni yazarın takvimiydi. Kitap ve yazma serüveni üzerine söyleşi yapacaktık kendisiyle. Ardından imza.

Bu heyecan vericiydi. Bir yazarla tanışmak. Ama benim için durumun bambaşka bir boyutu vardı aynı zamanda. Karşılaştığım rastlantı inanılmazdı. Ben onun birkaç yıl önce başka bir kitabını okumuştum. Mutluluk Sokağı'nı... Öğretmenimizin okumamız için seçtiği dönem kitaplarından dandı.

"Bu kitapta bir mücadele var," demişti edebiyat öğretmenimiz. "Sizin de en çok ihtiyacınız olan şey bu bence. Hayatınız için savaşmak. Ve seçimleriniz elbette. Okuduğunuzda geleceğiniz hakkında yeniden düşünmek isteyeceğiniz, bitirdiğinizde kararlarınızı gözden geçirmenize neden olacak bir roman."

* "Ah, kimselerin vakti yok durup ince şeyleri anlamaya" Gülten Akın

Okula gelirken öteki eşyalarımla birlikte onu da yanımda getirmiştim. Dolabımda duruyordu. Bu romanın benim için apayrı bir önemi vardı. Şimdi okumamız kararlaştırılan kitap bir devam kitabı olabilir miydi acaba? Yani Mutluluk Sokağı'nın ikinci cildi?

Hayır. Ne yazık ki öyle değildi. Bambaşka bir kitap olduğunu daha ilk sayfalarda fark ettim. Romanın kahramanları ne Bilgi'ydi, ne Utku ne de Özge. Hatta Lamia'dan, Çekirdek'ten bile eser yoktu. Yeni kitabı okumak da hoş olacaktı elbette. Ama ben en başından hayal kırıklığına uğramıştım.

Mutluluk Sokağı'yla ilişkimi, ilerleyen zamanlarda daha açık biçimde anlatabilmeyi umuyorum.

Günler geçti. Sonunda etkinlik tarihi geldi çattı.

O sabah... Telaşlıydım, hem de çok. Benim için sıradan bir sabah değildi. Bir hayali gerçeğe dönüştürme fırsatını yakalayabileceğim gün gelmişti. Gelmesini beklemeden gelmişti üstelik.

Aynada kendime uzun uzun baktım. Saçlarımı enseme bağlarken, tokayı kolayca açabileceğim şekilde taktım. Davranışımın bir nedeni vardı elbette.

İşte, kitabın yazarı karşımdaydı ve ben çok heyecanlanmıştım.

Okulun tiyatro salonundaydık. Üç küçük basamakla çikılan sahnede, masanın arkasındaydı. Önünde beyaz zambaklar arasına sıkıştırılmış pembe gül goncalarından kocaman bir çiçek demeti vardı.

Ne diyordu:

– Size dikkatle bakıyorum. Nasıl dinliyorsunuz, nasıl

soru soruyorsunuz, nasıl oturuyorsunuz, birbirinizle nasıl iletişim kuruyorsunuz, hangi sözcüklerle konuşuyorsunuz, ne giyiyorsunuz, saçınızı nasıl tanyorsunuz diye. Bakışlarınızı, duruşunuzu, davranışlarınızı izlerken sizi tanımaya çalışıyorum. Çünkü bilgisayarın başına yazmaya oturduğumda yarattığım kahramanların gerçekçi olmasını önemsiyorum. Şimdiki zamanın gençleri olarak hikâyelerime, romanlarıma giriyorsunuz. Sizi yazıyorum aslında.

Sorular peş peşe gelmeye başlamıştı. Ben susuyordum.

– Yazmaya başladığımızda romanın sonunu biliyor musunuz?

– Bazen kendi yarattığımız karakter, kendi içinde taşıdığı çelişkiler yüzünden yazanı da şaşırtacak şeyler yapabilir. Tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi. Ya da bir yandan sürdürmekte olduğumuz hayat, romana yeni cümlelerle, paragraflarla, sayfalarla katılabilir, sızabilir. Önümüzde farklı yollar açılabilir. O zaman da olaylar değişik yönlere akmaya başlar. Hesaplanan gidiş değişir. Örgüdeki motifler çeşitlenince baştan kararlaştırılan model başkalaşır. Bu nedenle en başından romanın sonunu bilmek bence mümkün değil. Üstelik unutmamak gerekir, kahramanları bir yere kadar denetimimiz altına alabilirsiniz. Eğer onların kişilik kazanmasına, özgür olmasına izin vermezseniz ortaya çıkan şey, tırnak içinde, karakter olamaz.

Bu arada o da sorular yöneltiyordu kırmızı koltuklarda oturan bizlere... Hem de az buz değil. Ne çok sorusu vardı böyle?

– Romanda en çok hangi kahramandan etkilendiniz? Siz olsaydınız filancanın yerinde nasıl davranırdınız? Gelecekte

yapacağımız işi seçtiniz mi? Yapmayı en çok sevdiğiniz şey ne? Aranızda yazanlar var mı? Neler yazıyorsunuz? Peki, müzikle ilgilenenleriniz? Hangi müzik aletlerini çalılıyorsunuz? Saz? Piyano? Gitar? Flüt mü? Harika. Ya resim? Sergileri geziyor musunuz? Hemen şuracıkta, Resim Heykel Galerisi'nde ve AKM'de resim sergileri var şimdi. EgeArt kapsamında. Gidip gezebildiniz mi? Film izlemeye zaman bulabiliyor musunuz? Kurguyla matematik arasındaki ilişki üzerine hiç düşündünüz mü? Bir metni çözümlmek...

Sesi kulaklarımda çınılıyordu. Zaman zaman dikkat kesiliyor, zaman zaman da ortamdan tümüyle kopup başka bir zamana savruluyordum. Ben neşeyle hüzün, dikkatle dikkatsizlik, ilgiyle ilgisizlik, sevgiyle sevgisizlik arasında hızlı gelgitler yaşayan biriydim. Durumu fark etmek davranışlarımı değıştirmiyordu. Bu okulda biraz azalmıştı gerçi ama kendimi durmadan çelişkiler içinde bulmak hâlâ önemli sorunlarımdandı. Sık sık yaşamak zorunda kaldığım sorunlarımdan.

Salondan ara sıra birbirine benzer sorular geldiğı de oluyordu. Aynı soruların tekrar edildiğı de... Kalabalıktık. Her şeyi iyi duyamadıklarındandı belki. Yanıtları tam dinlenmedikleri için belki. Ya da inandıklarından vazgeçmek istemedikleri için.

– Kahramanlarınız gerçek o zaman?

– Gerçek her zaman hayalleri biçimlendirir. Hayatta karşılığı varsa romandaki kişiler gerçekçi olur. Benimkiler öyle. Gerçek değıl, gerçekçi.

Haykırmamak için kendimi zor tuttum. Gerçek değılmiş! Gerçek değıl ne demektir? İnkâr mı ediyordu?

Ben iç çatışmalarımınla boğuşurken mikrofon elden ele doluyordu.

– Onları yazarken çevrenizdekilerden, tanıdığınız birilerinden mi esinlendiniz?

– Hiçbir roman kahramanımın bire bir aslı yok. Olsaydı, yazdığım biyografi olurdu.

Gerçek değil, diyor. Nasıl olur? Ben kimim o zaman? Ben ne oluyorum? Burada elinde kitaplarla bekleyen, soluk alıp veren insan?

Sonunda sıra imzaya gelmişti. Birden upuzun bir kuyruk oluştu sahnenin önünde. Arkalara doğru eklemelenen arkadaşlarla, ucu salonun en dibine ulaşan bir kuyruk.

Oturduğum yer ön sıralardaydı ama imza için acele etmiyordum. Herkes kuyruğa bir an önce girmeye, ilerlemeye çalışırken ben ağırdan almıştım. Ve hep biraz dışarı doğru çıkarak onun hareketlerini izliyordum.

Benim yaptığım da onunki gibi bir şeydi. Hayatımızı yazan, kalbimize bazen sevinç doldururken bazen acı karıştıran satırların yazarını inceliyordum. Nasıl oturuyor, nasıl yazıyor, adını sorduğu okuruna nasıl bakıyor, nasıl gülüyor, nasıl konuşuyor diye.

FERDA İZBUDAK AKINCI

ÜÇ YAPRAKLI YONCA

Ayaklarını herkesten gizleyen, sırlarla dolu bir kız.
O, *Mutluluk Sokağı'nın* Özge'si mi?
Yoksa bambaşka bir romanın kahramanı mı?
Yalnız ve hayallerle dolu...

Kendini bir roman kahramanıyla özdeşleştirerek
hayata tutunmaya çalışan bir genç kızın hikâyesi.
Ve aynı zamanda yazma, yaratma süreçlerine dair
değerli ipuçları sunan bir roman.

ISBN 978-605-9604-48-2

9 786059 604482

tudem.com

 tudemyayingrubu